

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **3 veteráni s.r.o.**, se sídlem Tobrucká 9/705, Praha, zast. Mgr. Rebekou Moťovskou Židuliakovou, advokátkou se sídlem Krátký lán 138/8, Praha, proti žalovanému: **Úřad městské části Praha 1**, se sídlem Vodičkova 18, Praha, zast. Mgr. Robertem Tschöplem, advokátem se sídlem Pod křížkem 428/4, Praha, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 6. 2024, č. j. 8 A 22/2024-23,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým tento soud zamítl její žalobu na ochranu před nečinností žalovaného.

[2] Stěžovatelka byla žalovaným uznána vinou ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, za což jí byla příkazem ze dne 10. 1. 2023, č. j. UMCP1 014309/2023 18-SOJ, uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Tohoto přestupku se stěžovatelka dopustila tím, že jako provozovatelka vozidla

nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Konkrétně vozidla, která stěžovatelka provozovala, celkem 11x neoprávněně zastavila a stála bez uhrazení parkovného nebo příslušného oprávnění. Proti uvedenému příkazu podal dne 18. 1. 2023 (tedy poslední den lhůty pro včasné podání odporu) prostřednictvím své datové schránky odpor pan A. M. Žalovaný však z obchodního rejstříku zjistil, že pan M. nedisponoval oprávněním jednat jménem stěžovatelky. V této souvislosti jej žalovaný vyzval k doložení oprávnění jednat stěžovatelčiným jménem, a to ve lhůtě 5 dnů od doručení uvedené výzvy. Na tuto výzvu pan M. nijak nezareagoval. Žalovaný podání zaslané prostřednictvím datové schránky pana M. považoval za odpor podaný osobou neoprávněnou, a to pro nedostatek doložení oprávnění jednat za stěžovatelku. Dne 20. 1. 2023 však žalovaný obdržel totožné podání v této věci, avšak tentokrát podané z datové schránky samotné stěžovatelky. Následný odpor podaný prostřednictvím datové schránky stěžovatelky žalovaný považoval za podání, které nebylo učiněno v zákonné osmidenní lhůtě, a tudíž za odpor opožděný. S ohledem na právě uvedené se podle žalovaného příkaz stal pravomocným a dále tak ve správním řízení nepokračoval.

[3] Stěžovatelka následně Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „nadřízený správní orgán“), zaslala žádost ze dne 4. 1. 2024 o uplatnění opatření proti nečinnosti žalovaného. V této žádosti namítala, že proti výše uvedenému příkazu v zákonné lhůtě podala odpor, a to prostřednictvím kolegy A. M.. Následně stěžovatelka zaslala prostřednictvím své datové schránky v pětidenní lhůtě totožné podání, čímž v souladu s § 37 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), potvrdila prvotní odpor podaný panem M. Žalovaný tak podle názoru stěžovatelky měl v řízení pokračovat a o věci meritorně rozhodnout, což v zákonné lhůtě neučinil. Z těchto důvodů stěžovatelka požadovala, aby nadřízený správní orgán žalovanému přikázal pokračovat v řízení a o věci meritorně rozhodnout.

[4] Stěžovatelčině žádosti nadřízený správní orgán usnesením ze dne 5. 2. 2024, č. j. MHMP 210427/2024, nevyhověl. V tomto usnesení nadřízený správní orgán uvedl, že pan M. sice podal odpor včasný, ovšem ani na výzvu nedoložil oprávnění jednat za stěžovatelku, jím podaný odpor tak byl nepřipustný. Nadřízený správní orgán dále zdůraznil, že podání stěžovatelky nijak nedoplnilo podání pana M., neboť šlo o podání oprávněné společnosti. Proto žalovaný postupoval správně, když v řízení nepokračoval, a nebyl tedy nečinný.

2. Rozhodnutí městského soudu

[5] Stěžovatelka se po bezvýsledném vyčerpání prostředků k ochraně proti nečinnosti správního orgánu a v zákonem stanovené lhůtě v souladu s § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žalobou domáhala, aby městský soud žalovanému uložil povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé. Podle stěžovatelky je potřeba na odpor nahlížet jako na perfektní, jelikož byl sice podán z cizí datové schránky, avšak v pětidenní lhůtě byl z datové schránky stěžovatelky potvrzen. Po zrušení příkazu odporem měl žalovaný 60 dnů na vydání nového rozhodnutí, ke kterému nedošlo, a žalovaný je tak v této věci nečinný.

pokračování

[6] Městský soud žalobu považoval za nedůvodnou, a proto ji podle § 81 odst. 3 s. ř. s. napadeným rozsudkem zamítl.

[7] V odůvodnění napadeného rozsudku městský soud uvedl, že žalovaný postupoval správně, když ověřil, zda je podle údajů v obchodním rejstříku pan M. oprávněný jednat za stěžovatelku. Městský soud potvrdil také správnost postupu žalovaného, který následně požadoval, aby pan M. doložil oprávnění jednat za stěžovatelku. Toto oprávnění ani na výzvu nebylo doloženo, na odpor tak žalovaný pohlížel jako na podaný osobou k tomu neoprávněnou. Podle městského soudu nebylo možné podání stěžovatelky, učiněné až po zákonné lhůtě k podání odporu, považovat za doplnění podání pana M. Odpor stěžovatelky byl zcela samostatný a opožděný. Žalovaný proto postupoval správně, když v daném správním řízení nepokračoval, neboť výše označený příkaz nabyl právní moci.

3. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a replika

[8] Rozsudek městského soudu napadla stěžovatelka kasační stížností, v níž uvedla, že by kasační stížnost neměla být odmítnuta pro nepřijatelnost, jelikož dotčená právní otázka doposud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyřešena. Dále v kasační stížnosti namítala zejména to, že odpor podaný jejím zaměstnancem panem M. byl podáním učiněním z tzv. „cizí“ datové schránky, avšak v zákonné lhůtě byl potvrzen z datové schránky stěžovatelky. Jí podaný odpor tedy měl pouze deklaratorní účinek ve vztahu k původnímu podání. Městský soud podle stěžovatelky pochybil, jelikož považoval za stěžejní otázku, zda pan M. disponoval oprávněním jednat za stěžovatelku. To však podle stěžovatelky není relevantní, neboť odpor byl v zákonné lhůtě potvrzen. Podle stěžovatelky není rozdíl v tom, zda přistoupí k podání odporu jeho podáním z cizí datové schránky nebo prostým e-mailem. Podání pana M. tak chyběl jen podpis, který stěžovatelka doplnila podáním ze své datové schránky uplatněním fikce podpisu.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížnost považuje za nedůvodnou a navrhl její zamítnutí. Podle žalovaného stěžovatelčino podání nelze považovat za doplnění odporu podaného panem M. Žalovaný dále uvedl, že mezi podáními pana M. a stěžovatelky neexistuje souvislost.

[10] V replice stěžovatelka namítala, že jí zvolený postup je stejný, jako kdyby prvotní podání učinil elektronicky nepodepsaným e-mailem. Ze stanoviska Nejvyššího soudu ze dne 5. 1. 2017, sp. zn. Plsn 1/2015, podle stěžovatelky vyplývá, že datová zpráva je na základě fikce podpisu podepsaná, jen shoduje-li se podatel s vlastníkem datové schránky, jinak má stejný účinek jako podání elektronicky nepodepsaným e-mailem. Stěžovatelka dále uvedla, že pan M. nebyl jejím zástupcem, jeho podání však stěžovatelka doplnila o svůj podpis podáním odporu stejného obsahu ze své datové schránky. Žalovaný tak měl povinnost vydat rozhodnutí v této věci. Dále stěžovatelka odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2022, č. j. 10 As 346/2021-38, kde se posuzovala žaloba odeslaná z datové schránky advokátní kanceláře namísto datové schránky advokáta. V tomto případě podle Nejvyššího správního soudu žaloba neobsahovala podpis advokáta, avšak tento nedostatek byl odstranitelný a soud měl advokáta vyzvat k doplnění jeho podpisu, což podle stěžovatelky představuje srovnatelnou situaci.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je řádně zastoupena. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti, ověřil při tom, zda tento rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Stěžovatelka v kasační stížnosti navrhovala, aby kasační stížnost nebyla odmítnuta jako nepřijatelná, jelikož se jedná o právní otázku, která doposud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyřešena. Nejvyšší správní soud však uvádí, že odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. v právě posuzované věci vůbec nepřipadá v úvahu, neboť se jedná o věc, ve které před městským soudem nerozhodoval specializovaný samosoudce, ale senát. Toto obsazení soudu navíc bylo správné, jelikož v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2011, č. j. 7 Ans 9/2011-106, platí, že „[o] nečinnostních žalobách týkajících se obsahově materií, které by byly, pokud by se jednalo o žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, podřaditelné pod § 31 odst. 2 s. ř. s., rozhoduje senát, a nikoli samosoudce.“ Obsazení městského soudu bylo správné, a odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost tak vůbec v této věci není možné. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost projednal v plném meritorním přezkumu bez ohledu na tvrzení stěžovatelky o její přijatelnosti.

[14] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tvrzením stěžovatelky, že jí podaný odpor byl pouze deklaratorním jednáním doplňujícím podpis na prvotním podání pana M. Pro tento argument nelze nalézt oporu v zákoně ani v judikatuře. Naopak, Nejvyšší správní soud se shoduje s žalovaným, který za jedinou chybějící náležitost podání pana M. nepovažoval podpis stěžovatelky, ale doložení oprávnění jednat stěžovatelčiným jménem. Nejvyšší správní soud má totiž za to, že na podání pana M. je potřeba nahlížet jako na podání přiřčitelné právě panu M., který je fyzickou osobou, pro níž byla zřízena datová schránka, ze které byl podaný odpor odeslán.

[15] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že se skutkově obdobnými případy již v minulosti zabýval a neshledává důvod, pro který by bylo nezbytné odchýlit se od svých dřívějších závěrů. V rozsudku ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 As 22/2018-30, se Nejvyšší správní soud zabýval situací, kdy šlo o odpor podaný z datové schránky právnické osoby, avšak jménem fyzické osoby žalobce. V tomto případě dospěl zdejší soud k závěru, že sice podání nesvědčila fikce podpisu, přesto však šlo o jednání přiřčitelné dané právnické osobě. I v tomto případě tak správní orgány postupovaly správně, pokud odpor považovaly za podaný osobou neoprávněnou.

[16] Stejně tak v rozsudku ze dne 24. 7. 2024, č. j. 6 As 20/2024-27, zdejší soud uvedl, že podání odeslané z datové schránky je přiřčitelné osobě, z jejíž datové schránky byla datová zpráva odeslána. V této věci Nejvyšší správní soud rovněž posuzoval odpor podaný z datové schránky jiné osoby než samotného pachatele přestupku. Tento odpor nebylo možné považovat za bezvadný, vadou však nebyl nedostatek formy podání, které by v souladu s §

pokračování

37 odst. 4 správního řádu muselo být potvrzeno nebo doplněno. Nejvyšší správní soud za nedostatek považoval právě absenci průkazu zastoupení. Žalovaný tedy v uvedeném případě pochybil, jestliže nevyzval podatele k odstranění tohoto nedostatku, tedy k doložení plné moci oprávnující jej jednat za pachatele přestupku.

[17] Stěžovatelka v replice mimo jiné odkazovala na stanovisko pléna Nejvyššího soudu ze dne 5. 1. 2017, sp. zn. PlsN 1/2015 (uveřejněné pod č. 1/2017 Sb. rozh. st.), ze kterého podle jejího mínění vyplývá, že datová zpráva je podepsaná jen v případě, že se podatel shoduje s osobu, pro níž byla datová schránka zřízena. Pokud tomu tak není, má podle jejího názoru podání datovou schránkou stejný účinek jako podání zaslané elektronicky nepodepsaným e-mailem. Ve výše označených rozsudcích se však Nejvyšší správní soud již tímto stanoviskem zabýval. V této souvislosti uvedl, že na rozdíl od úpravy regulující občanskoprávní řízení správní řád nestanoví, že se nepřihlíží k podání, které bylo učiněno z cizí datové schránky, a které tak nedisponuje příslušným podpisem. Nejvyšší správní soud naopak dospěl k výše uvedenému závěru, tedy že ve správním řízení lze takovéto podání přičíst osobě, pro níž byla datová schránka zřízena. Tuto osobu je pak na místě vyzvat k doložení oprávnění jednat za osobu, jejímž jménem měl být daný úkon učiněn.

[18] Na základě výše uvedených závěrů je zjevné, že podání učiněné z datové schránky pana M. bylo přičitatelné právě jemu. Na rozdíl od výše uvedeného rozsudku zdejšího soudu č. j. 6 As 20/2024-27, však v této věci žalovaný postupoval zcela správně. Žalovaný na odpor pana M. nenahlížel jako na podání, které by v souladu s § 37 odst. 4 správního řádu muselo být potvrzeno, ale postupoval v souladu s uvedenou judikaturou a pana M. vyzval k doložení chybějící plné moci oprávnující jej jednat za stěžovatelku, jelikož právě v absenci plné moci spočívala vada jeho podání. Městský soud tak rovněž postupoval správně, pokud se zabýval právě naplněním tohoto předpokladu. Pouze v případě, že původní odpor podala osoba k tomu oprávněná, by bylo možné dospět k závěru, že je žalovaný skutečně nečinný.

[19] Nejvyšší správní soud se tak se stěžovatelkou ztotožňuje toliko v tom, že pokud by podání učinila elektronicky nepodepsaným e-mailem, měla by možnost tuto vadu zhojit v souladu s § 37 odst. 4 správního řádu. Jinak by rovněž žalovaný mohl postupovat také v případě, že by stěžovatelka prostřednictvím datové schránky pana M. zaslala podání, které by bylo opatřeno jejím elektronickým popisem. Žádný z těchto postupů však stěžovatelka nezvolila, žalovaný proto za uvedené situace postupoval zcela správně, když žádný z podaných odporů nepovažoval za bezvadný a tedy takový, kterým by došlo ke zrušení uvedeného příkazu a bylo by nezbytné pokračovat ve správním řízení.

[20] Nejvyšší správní soud reflektuje také to, že stěžovatelka až do podání žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti žalovaného žádným způsobem nedala najevo, že má zájem na tom, aby na odpor podaný panem M. bylo nahlíženo jako na odpor, jehož jediným nedostatkem byl její chybějící podpis. Naopak na výzvu žalovaného k doplnění oprávnění jednat za stěžovatelku pan M. nijak nezareagoval a stěžovatelka sama žádné dodatečné úkony k vyjasnění situace neučinila. Stěžovatelka žalovaného např. mohla alespoň informovat o tom, z jakých důvodů zvolila uvedený procesní postup, a že svým jednáním má za cíl doplnit svůj podpis na prvotní podání v této věci. V projednávané situaci by však žalovaný ani v tomto případě nemohl postupovat jinak než považovat odpor podaný panem M. za odpor podaný osobou k tomu neoprávněnou, pokud toto oprávnění nebylo ani na výzvu

doloženo, a odpor podaný samotnou stěžovatelkou za samostatné podání, které však bylo opožděné.

[21] Zároveň Nejvyšší správní soud reaguje na stěžovatelkou označenou judikaturu, zejména na zmíněný rozsudek zdejšího soudu ze dne 5. 8. 2022, č. j. 10 As 346/2021-38, týkající se podání žaloby, která byla odeslána prostřednictvím datové schránky advokátní kanceláře, jejímž společníkem a jednatelem byl advokát zplnomocněný k zastupování žalobkyně. Tuto situaci Nejvyšší správní soud považuje za zcela rozdílnou od nyní projednávané věci. V označeném rozsudku totiž v průběhu řízení vznikly pochyby o tom, zda je osoba řádně zastoupena a zda podání jejím jménem činí osoba k tomu oprávněná, avšak na rozdíl od nyní posuzované situace soud neučinil nezbytné kroky k tomu, aby tyto pochyby rozptýlil. Nelze pominout, že ve stěžovatelkou označeném rozsudku šlo rovněž o to, že krajský soud s žalobkyní po určitou dobu jednal a listiny jí určené doručoval do datové schránky advokátní kanceláře. Na výzvy soudu žalobkyně také řádně reagovala. Až následně krajský soud dopěl k závěru, že na žalobu je potřeba nahlížet jako na podanou samotnou advokátní kancelář, nikoliv žalobkyní, jelikož ta plnou moc udělila konkrétnímu advokátu, ne advokátní kanceláři, z jejíž datové schránky byla žaloba poslána. Následně krajský soud žalobu odmítl, jelikož ji podle jeho názoru podala osoba zjevně k jejímu podání neoprávněná. S tímto postupem se Nejvyšší správní soud skutečně neztotožnil a uvedl, že v tomto případě měl krajský soud vyzvat stěžovatelku k doplnění podpisu žaloby.

[22] Nyní projednávaná věc je odlišná. Žalovaný měl pochybnosti, zda podání učinila osoba k tomu oprávněná. Na základě těchto pochybností nejprve ověřil, zda jde podle údajů z veřejných rejstříků o osobu oprávněnou jednat jménem právnické osoby. Vzhledem k tomu že o osobu oprávněnou nešlo, vyzval ji k doložení chybějícího oprávnění jednat jménem stěžovatelky. Pan M. však na uvedenou výzvu nijak nezareagoval, stejně tak absentovala i adekvátní reakce samotné stěžovatelky. Ani jeden z podatelů tak žalovanému žádným způsobem nedal najevo, že má za to, že se dvě samostatně činěná podání mají vzájemně doplňovat.

[23] Nejvyšší správní soud považuje za správný i odkaz městského soudu na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, č. 3836/2019 Sb. NSS. V tomto rozsudku rozšířený senát dospěl mimo jiné k závěru, že podání, které trpí podstatnou vadou, která nebyla odstraněna, řízení nezahájí. Žalovaný postupoval správně, jestliže požadoval odstranění vady podání spočívající v nedoložení plné moci, která by podatele opravňovala k podání odporu za pachatele zmíněného přestupku. Nejvyšší správní soud tak závěry vyplývající z napadeného rozsudku považuje za zcela správné, souladné se zákonem, a uzavírá, že žalovaný v projednávané věci není nečinný.

5. Závěr a náklady řízení

[24] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl (výrok I.).

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Úspěšnému žalovanému, jemuž by jako jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud

pokračování

náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné účelně vynaložené náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 3. prosince 2024

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu